

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ກະຊວງການເງິນ
ກົມພາສີ

ເລກທີ 11589/ກພສ

ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ວັນທີ 24. JUL. 2012

ບົດແນະນຳ

ຂອງຫົວໜ້າກົມພາສີ

ວ່າດ້ວຍການອະທິບາຍເພີ່ມເຕີມ ກ່ຽວກັບການກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີສຳລັບສິນຄ້ານຳເຂົ້າ

- ອີງຕາມ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍພາສີ ເລກທີ 04/ສພຊ, ລົງວັນທີ 20 ທັນວາ 2011 ໝວດ 2, ມາດຕາ 13 ກ່ຽວກັບການກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີສຳລັບສິນຄ້ານຳເຂົ້າ; ແລະ
- ອີງຕາມບົດແນະນຳຂອງລັດຖະມົນຕີວ່າການກະຊວງການເງິນ ວ່າດ້ວຍການກຳນົດມູນຄ່າ ແຈ້ງພາສີສຳລັບສິນຄ້ານຳເຂົ້າ ສະບັບເລກທີ: 1537/ກງ, ລົງວັນທີ: 04 ມິຖຸນາ 2012,

ຫົວໜ້າກົມພາສີ ອອກບົດແນະນຳດັ່ງນີ້:

1. ຈຸດປະສົງ:

ບົດແນະນຳສະບັບນີ້ ວາງອອກເພື່ອອະທິບາຍເພີ່ມເຕີມ ກ່ຽວກັບບັນດາຫຼັກການ ແລະ ວິທີການການກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນບົດແນະນຳຂອງ ລັດຖະມົນຕີວ່າການກະຊວງການເງິນ ວ່າດ້ວຍການກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ສຳລັບສິນຄ້ານຳເຂົ້າ ສະບັບເລກທີ: 1537/ກງ, ລົງວັນທີ 04 ມິຖຸນາ 2012 (ຕໍ່ໄປນີ້ ເອີ້ນວ່າ: "ບົດແນະນຳລັດຖະມົນຕີ"), ເພື່ອຮັບປະກັນ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີໃຫ້ມີຄວາມເປັນເອກະພາບ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ.

ບັນດາມາດຕາທີ່ອ້າງເຖິງໃນບົດແນະນຳສະບັບນີ້ ໝາຍເຖິງມາດຕາຂອງບົດແນະນຳລັດຖະມົນຕີ. ບັນດາຄຳສັບ ທີ່ນິຍາມໃນບົດແນະນຳລັດຖະມົນຕີ ມີຄວາມໝາຍດຽວກັບ ຄຳສັບທີ່ນຳໃຊ້ໃນບົດແນະນຳສະບັບນີ້.

2. ຄຳອະທິບາຍລວມ

2.1. ການນຳໃຊ້ວິທີການສຳລັບການກຳນົດມູນຄ່າ ຕາມລຳດັບ.

2.1.1. ມາດຕາ 4 ເຖິງ 9 ໄດ້ນິຍາມເຖິງວິທີການກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ຂອງສິນຄ້ານຳເຂົ້າ ພາຍໃຕ້ບົດແນະນຳລັດຖະມົນຕີ. ວິທີການກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ໄດ້ຈັດລຽງໄວ້ຕາມລຳດັບຂອງການນຳໃຊ້. ວິທີທີ 1

ຂອງການກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີນັ້ນ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 4 ແລະ ສິນຄ້ານຳເຂົ້າຈະໄດ້ ຮັບການກຳນົດ ມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ຕາມຂໍ້ກຳນົດຂອງມາດຕານີ້ ເມື່ອມີເງື່ອນໄຂຄົບຖ້ວນຕາມຂໍ້ກຳນົດຂອງມາດຕາດັ່ງກ່າວ.

2.1.2. ໃນກໍລະນີທີ່ມູນຄ່າແຈ້ງພາສີບໍ່ສາມາດກຳນົດໄດ້ພາຍໃຕ້ຂໍ້ກຳນົດຂອງມາດຕາ 4, ໃຫ້ໃຊ້ມາດຕາທີ່ ຖັດກັນຕາມລຳດັບ ຈົນເຖິງມາດຕາທີ່ມູນຄ່າແຈ້ງພາສີສາມາດກຳນົດຂຶ້ນໄດ້. ເວັ້ນເສຍແຕ່ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໃນມາດຕາ 3, ເມື່ອມູນຄ່າແຈ້ງພາສີບໍ່ສາມາດກຳນົດໄດ້ຕາມຂໍ້ກຳນົດຂອງມາດຕານັ້ນໆ ຈຶ່ງສາມາດນຳເອົາຂໍ້ ກຳນົດຂອງມາດຕາຖັດໄປ ມານຳໃຊ້ໃນການກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ.

ນອກຈາກນີ້, ໃນກໍລະນີທີ່ມູນຄ່າແຈ້ງພາສີບໍ່ສາມາດກຳນົດໄດ້ຕາມມາດຕາ 4, ຕາມປົກກະຕິ ຕ້ອງ ໄດ້ດຳເນີນຂັ້ນຕອນຂອງການປຶກສາຫາລື ລະຫວ່າງ ລັດຖະການພາສີ ແລະ ຜູ້ນຳເຂົ້າສິນຄ້າ ບົນພື້ນຖານ ຂອງມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນ ມາດຕາ 5 ຫຼື 6. ຕົວຢ່າງ: ຜູ້ນຳເຂົ້າສິນຄ້າ ມີຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບ ມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ສຳລັບການນຳເຂົ້າສິນຄ້າທີ່ຄືກັນ ຫຼື ສິນຄ້າທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ຊຶ່ງບໍ່ສາມາດຈັດຫາມາໄດ້ທັນທີ ໂດຍລັດ ຖະການພາສີທີ່ດ່ານນຳເຂົ້າ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ລັດຖະການພາສີ ອາດມີຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບ ມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ການນຳເຂົ້າຂອງສິນຄ້າທີ່ຄືກັນ ຫຼື ຄ້າຍຄືກັນ ຊຶ່ງບໍ່ສາມາດຈັດຫາມາໄດ້ທັນທີໂດຍຜູ້ນຳເຂົ້າ. ຂະບວນການປຶກ ສາຫາລື ລະຫວ່າງ 2 ຝ່າຍ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ມີການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນ ເພື່ອກຳນົດພື້ນຖານການ ຄິດໄລ່ມູນຄ່າແຈ້ງພາ ສີຢ່າງເໝາະສົມ, ແຕ່ການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນ ຕ້ອງໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂການຮັກສາ ຄວາມລັບທາງດ້ານການຄ້າ.

2.1.3. ຖ້າຜູ້ນຳເຂົ້າບໍ່ຂໍໃຫ້ນຳໃຊ້ສະຫຼັບກັນລະຫວ່າງມາດຕາ 7 ແລະ ມາດຕາ 8, ກໍ່ໃຫ້ນຳໃຊ້ວິທີ ຕາມ ລຳດັບປົກກະຕິ. ຖ້າຜູ້ນຳເຂົ້າບໍ່ຂໍໃຫ້ນຳໃຊ້ສະຫຼັບກັນ ລະຫວ່າງມາດຕາທີ່ກ່າວມາໃນວັນນີ້, ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພິສູດໄດ້ວ່າບໍ່ສາມາດ ກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ພາຍໃຕ້ມາດຕາ 8, ໃຫ້ກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ພາຍໃຕ້ມາດຕາ 7 ຖ້າກຳນົດໄດ້.

2.1.4. ເມື່ອມູນຄ່າແຈ້ງເສຍພາສີບໍ່ສາມາດ ກຳນົດໄດ້ຕາມ ມາດຕາ 4 ຫາ ມາດຕາ 8, ໃຫ້ກຳນົດ ຕາມ ມາດຕາ 9.

2.1.5. ເຈົ້າໜ້າທີ່ພາສີ ເປັນຜູ້ດຳເນີນການກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ຕາມລຳດັບ.

2.2. ການນຳໃຊ້ຫຼັກການບັນຊີທີ່ຍອມຮັບກັນທົ່ວໄປ:

2.2.1. "ຫຼັກການບັນຊີທີ່ຍອມຮັບກັນທົ່ວໄປ" ໝາຍເຖິງຄວາມເທັນສອດຄ່ອງກັນທີ່ຖືກຮັບຮູ້ແລ້ວ ຫຼື ທີ່ມີການ ສະໜັບສະໜູນຈາກ ອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດກ່ຽວຂ້ອງ ຂອງລັດ ໃນຊ່ວງເວລາໜຶ່ງຊຶ່ງຊັບພະຍາກອນທາງດ້ານ ເສດຖະກິດ ແລະ ຂໍ້ຮຽກກວ້າງໃດຄວນໄດ້ຮັບການບັນທຶກໄວ້ໃນຖານະເປັນຊັບສິນ ແລະ ຫີ້ສິນ, ການປ່ຽນ ແປງອັນໃດຂອງຊັບສິນ ແລະ ຫີ້ສິນ ຄວນໄດ້ຮັບການບັນທຶກໄວ້, ຊັບສິນ ແລະ ຫີ້ສິນ ແລະ ການປ່ຽນແປງ ຂອງຊັບສິນ ແລະ ຫີ້ສິນນັ້ນຄວນຈະປະເມີນຢ່າງໃດ, ຂໍ້ມູນຫຍັງ ແດ່ທີ່ຄວນເປີດເຜີຍ ແລະ ຄວນເປີດເຜີຍຂໍ້ ມູນເຫຼົ່ານັ້ນຄືແນວໃດ ແລະ ບົດລາຍງານການເງິນໃດແດ່ທີ່ຄວນເຮັດຂຶ້ນ. ມາດຕະຖານຕ່າງໆ ເຫຼົ່ານີ້ເປັນພຽງ ບົດແນະນຳລວມ ທີ່ມີຜົນບັງຄັບທົ່ວໄປເຊັ່ນດຽວກັນກັບວິທີການປະຕິບັດ ແລະ ລຳດັບຂັ້ນຕອນຕ່າງໆ ຢ່າງລະ ອງດ.

2.2.2. ຕາມຈຸດປະສົງຂອງບົດແນະນຳລັດຖະມົນຕີ, ລັດຖະການພາສີ ຕ້ອງນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ກະກຽມ ໂດຍວິທີການທີ່ສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການບັນຊີທີ່ຍອມຮັບກັນທົ່ວໄປໃນປະເທດ ຢ່າງເໝາະສົມ ສຳລັບມາດຕາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ການກຳນົດກຳໄລຕາມປົກກະຕິ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທົ່ວໄປພາຍໃຕ້ຂໍ້ກຳນົດຂອງມາດຕາ 7 ຄວນດຳເນີນໄປໂດຍນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນ ທີ່ໄດ້ກະກຽມມີໄວ້ນັ້ນ ໂດຍວິທີການທີ່ສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການບັນຊີທີ່ຍອມຮັບກັນທົ່ວໄປ ໃນປະເທດນຳເຂົ້າສິນຄ້ານັ້ນ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ການກຳນົດກຳໄລຕາມປົກກະຕິ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທົ່ວໄປພາຍໃຕ້ຂໍ້ກຳນົດຂອງມາດຕາ 8 ຄວນດຳເນີນໄປໂດຍນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ກະກຽມມາແລ້ວ ໂດຍວິທີການທີ່ສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການບັນຊີທີ່ຍອມຮັບກັນທົ່ວໄປຂອງປະເທດຜະລິດ. ອີກຕົວຢ່າງໜຶ່ງ, ການກຳນົດອົງປະກອບຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນ ວັກທີ 1.2 (ii) ຂອງມາດຕາ 10 ທີ່ໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໃນ ສປປ ລາວ ຄວນດຳເນີນການໂດຍນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນທີ່ສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການບັນຊີທີ່ຍອມຮັບກັນທົ່ວໄປ ຂອງສປປ ລາວ.

3. ຄຳອະທິບາຍສຳລັບມາດຕາ 2

“ບຸກຄົນ” ແມ່ນລວມເຖິງນິຕິບຸກຄົນເມື່ອເຫັນວ່າເໝາະສົມ.

ບຸກຄົນໜຶ່ງຈະຖືວ່າຄວບຄຸມອີກບຸກຄົນໜຶ່ງເມື່ອບຸກຄົນທຳອິດນັ້ນ ມີຄວາມສາມາດທາງດ້ານກົດໝາຍ ຫຼື ທາງພາກປະຕິບັດ ຍັບຍັ້ງ ຫຼື ຊີ້ນຳ ບຸກຄົນທີສອງນັ້ນໄດ້.

4. ຄຳອະທິບາຍສຳລັບມາດຕາ 4

ລາຄາທີ່ໄດ້ຊຳລະຕົວຈິງ ຫຼື ທີ່ຈະຊຳລະ

1. ລາຄາທີ່ໄດ້ຊຳລະຕົວຈິງ ຫຼື ລາຄາທີ່ຈະຊຳລະ ແມ່ນການຊຳລະລາຄາທັງໝົດ ທີ່ໄດ້ຈ່າຍໄປແລ້ວ ຫຼື ທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ຈ່າຍໂດຍຜູ້ຊື້ໃຫ້ຜູ້ຂາຍ ຫຼື ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ຂາຍ ສຳລັບສິນຄ້ານຳເຂົ້າ. ການຊຳລະລາຄານີ້ ບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງຢູ່ໃນຮູບຂອງການໂອນເງິນໃຫ້ກັນເທົ່ານັ້ນ. ການຊຳລະລາຄາອາດຈະດຳເນີນໄປໂດຍວິທີ ໃຫ້ທະນາຄານອອກໜັງສືສິນເຊື່ອ ຫຼື ໂດຍວິທີການທີ່ສາມາດເຈລະຈາໄດ້. ການຊຳລະລາຄາອາດຈະດຳເນີນໄປໂດຍທາງກົງ ຫຼື ທາງອອ້ມ. ຕົວຢ່າງ: ການຈ່າຍກັນໂດຍທາງອອ້ມ ໄດ້ແກ່ການຕົກລົງຊຳລະທີ່ຂອງຜູ້ຂາຍໂດຍຜູ້ຊື້ ບໍ່ວ່າຈະເປັນການຊຳລະທີ່ທັງໝົດ ຫຼື ບາງສ່ວນກໍຕາມ.

ລາຄາທີ່ໄດ້ຊຳລະຕົວຈິງ ຫຼື ລາຄາທີ່ຈະຊຳລະ ລວມເອົາການຊຳລະທັງໝົດ ທີ່ໄດ້ຈ່າຍໄປແລ້ວ ຫຼື ທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ຈ່າຍ ເປັນເງື່ອນໄຂການຂາຍຂອງສິນຄ້ານຳເຂົ້າ ໂດຍຜູ້ຊື້ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຂາຍ ຫຼື ໂດຍຜູ້ຂາຍ ໃຫ້ແກ່ບຸກຄົນທີ່ສາມ ເພື່ອປະຕິບັດພັນທະດັ່ງກ່າວ.

2. ການດຳເນີນການໃດໆ ໂດຍຜູ້ຊື້ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ຊື້ເອງ, ນອກຈາກການດຳເນີນການທີ່ມີການດັດປັບຕາມທີ່ລະບຸໄວ້ໃນ ມາດຕາ 10, ຈະບໍ່ຖືວ່າເປັນການຊຳລະແບບທາງອອ້ມໃຫ້ແກ່ຜູ້ຂາຍ ເຖິງແມ່ນວ່າມັນເປັນການຊຳລະເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ຂາຍກໍຕາມ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງການດຳເນີນການດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງບໍ່ບວກເຂົ້າໃນລາຄາທີ່ໄດ້ຊຳລະຕົວຈິງ ຫຼື ລາຄາທີ່ຈະຊຳລະໃນການກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ.

3. ມູນຄ່າແຈ້ງພາສີຈະບໍ່ລວມເອົາຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ຫຼື ຕົ້ນທຶນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້, ຖ້າຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ຫຼື ຕົ້ນທຶນເຫຼົ່ານັ້ນ ແຍກອອກຈາກລາຄາ ທີ່ໄດ້ຊຳລະຕົວຈິງ ຫຼື ທີ່ຈະຊຳລະສຳລັບສິນຄ້ານຳເຂົ້ານັ້ນ:

- (1) ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການກໍ່ສ້າງ, ການຕິດຕັ້ງ, ການປະກອບ, ການບຳລຸງຮັກສາ ຫຼື ການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານເຕັກນິກ ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກການນຳເຂົ້າ ຂອງສິນຄ້ານຳເຂົ້າ ເຊັ່ນ: ໂຮງງານອຸດສະຫະກຳ, ເຄື່ອງຈັກ ຫຼື ເຄື່ອງມື;
- (2) ຄ່າຂົນສົ່ງຫຼັງການນຳເຂົ້າ;

(3) ຄ່າພາສີ ແລະພັນທະອື່ນ ຂອງ ສປປ ລາວ.

4. ລາຄາທີ່ໄດ້ຊໍາລະຕົວຈິງ ຫຼື ລາຄາທີ່ຈະຊໍາລະ ໝາຍເຖິງລາຄາຂອງສິນຄ້ານໍາເຂົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເງິນປັນ ຜົນ ຫຼື ລາຍຈ່າຍອື່ນໆ ຈາກຜູ້ຊື້ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຂາຍ ທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິນຄ້ານໍາເຂົ້າ ຈະບໍ່ຖືວ່າເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງມູນ ຄ່າແຈ້ງພາສີ.

ວັກ1.1.iii

ໃນບັນດາຂໍ້ຈຳກັດ ທີ່ບໍ່ເຮັດໃຫ້ລາຄາທີ່ໄດ້ຊໍາລະຕົວຈິງ ຫຼື ລາຄາທີ່ຈະຊໍາລະ ຮັບບໍ່ໄດ້ນັ້ນ ໄດ້ແກ່ຂໍ້ຈຳ ກັດ ທີ່ບໍ່ມີຜົນກະທົບຫຼາຍຕໍ່ລາຄາຂອງສິນຄ້າ. ຕົວຢ່າງຂອງຂໍ້ຈຳກັດດັ່ງກ່າວໄດ້ແກ່ : ກໍລະນີທີ່ຜູ້ຂາຍ ຕັ້ງຂໍ້ກຳ ນົດຕໍ່ຜູ້ຊື້ພາຫະນະວ່າ ຫ້າມຂາຍພາຫະນະ ຫຼື ນຳເອົາພາຫະນະອອກວາງສະແດງ ກ່ອນວັນທີ່ກຳນົດເອົາໄວ້ ຊຶ່ງເປັນວັນທີ່ເລີ່ມຕົ້ນຂອງພາຫະນະລຸ້ນປີນັ້ນ.

ວັກ1.2

1. ຫາກການຂາຍ ຫຼື ລາຄາຂາຍຂຶ້ນຢູ່ກັບເງື່ອນໄຂ ຫຼື ການພິຈາລະນາໃດໜຶ່ງ ທີ່ເຮັດໃຫ້ບໍ່ສາມາດກຳນົດມູນ ຄ່າແຈ້ງພາສີ ຂອງສິນຄ້າທີ່ກຳລັງປະເມີນມູນຄ່າຢູ່ນັ້ນໄດ້, ມູນຄ່າຊື້-ຂາຍນັ້ນກໍຈະຮັບເອົາບໍ່ໄດ້ ສຳລັບຈຸດປະ ສົງທາງພາສີ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ:

(ກ) ຜູ້ຂາຍຕັ້ງລາຄາ ສຳລັບສິນຄ້ານໍາເຂົ້າ ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າ ຜູ້ຊື້ຈະຕ້ອງຊື້ສິນຄ້າຢ່າງອື່ນ ຕາມຈຳນວນທີ່ ໄດ້ລະບຸໄວ້ດ້ວຍ.

(ຂ) ລາຄາຂອງສິນຄ້ານໍາເຂົ້າຂຶ້ນຢູ່ກັບລາຄາດຽວ ຫຼື ຫຼາຍລາຄາ ຊຶ່ງຜູ້ຊື້ສິນຄ້ານໍາເຂົ້ານັ້ນຂາຍສິນຄ້າຢ່າງ ອື່ນ ໃຫ້ກັບຜູ້ຂາຍສິນຄ້ານໍາເຂົ້ານັ້ນ.

(ຄ) ລາຄາທີ່ຕັ້ງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຂອງການຊໍາລະລາຄາ ທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິນຄ້ານໍາເຂົ້າ, ເຊັ່ນ: ໃນກໍລະນີ ທີ່ສິນ ຄ້ານໍາເຂົ້າເປັນສິນຄ້າເຄິ່ງສຳເລັດຮູບ ຊຶ່ງຜູ້ຂາຍໄດ້ຕອບສະໜອງໃຫ້ນັ້ນ ບົນເງື່ອນໄຂທີ່ວ່າ ຜູ້ຂາຍຈະຕ້ອງໄດ້ ຮັບຄືນສິນຄ້າສຳເລັດຮູບຕາມຈຳນວນທີ່ກຳນົດໄວ້ນັ້ນ.

2. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເງື່ອນໄຂ ຫຼື ການພິຈາລະນາ ກ່ຽວກັບການຜະລິດ ຫຼື ການຕະຫຼາດຂອງສິນຄ້ານໍາເຂົ້າ ຈະບໍ່ແມ່ນມູນຄ່າຊື້-ຂາຍສິນຄ້ານໍາເຂົ້າ. ຕົວຢ່າງ: ຜູ້ຊື້ສະໜອງໃຫ້ຜູ້ຂາຍກ່ຽວກັບວຽກວິສະວະກຳ ແລະ ແບບ ການຜະລິດ ເຊິ່ງສ້າງຂຶ້ນຢູ່ປະເທດນໍາເຂົ້າສິນຄ້າ ຈະບໍ່ແມ່ນລາຄາຊື້-ຂາຍສິນຄ້ານໍາເຂົ້າຕາມມາດຕາ 4, ຖ້າ ວ່າຜູ້ຊື້ດຳເນີນການດ້ວຍທຶນຂອງຜູ້ຊື້ເອງ ຫຼື ດ້ວຍການຕົກລົງກັບຜູ້ຂາຍ ກ່ຽວກັບການເຄື່ອນໄຫວຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວ ຂ້ອງກັບການຕະຫຼາດຂອງສິນຄ້ານໍາເຂົ້າ, ລາຍຈ່າຍຂອງການເຄື່ອນໄຫວດັ່ງກ່າວນີ້ ບໍ່ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງມູນ ຄ່າແຈ້ງພາສີ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວນັ້ນ ກໍບໍ່ແມ່ນມູນຄ່າຊື້-ຂາຍສິນຄ້ານໍາເຂົ້າ.

ວັກ2.

1. ເນື້ອໃນວັກ 2.1 ແລະ 2.2 ຂອງມາດຕາ 4 ໄດ້ກຳນົດວິທີການທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນການວາງຫຼັກການຮັບ ເອົາມູນຄ່າຊື້-ຂາຍສິນຄ້ານໍາເຂົ້າ.

2. ເນື້ອໃນວັກ 2.1 ກຳນົດໄວ້ວ່າໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຊື້ ແລະ ຜູ້ຂາຍມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັນ, ຈະຕ້ອງກວດ ກາເງື່ອນໄຂໃນການຂາຍສິນຄ້ານັ້ນ ແລະ ມູນຄ່າຊື້-ຂາຍ ຈະກຳນົດເປັນມູນຄ່າແຈ້ງພາສີໄດ້ ຖ້າຫາກວ່າ

ຄວາມກ່ຽວຂ້ອງນັ້ນບໍ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ລາຄາ. ແຕ່ທັງນີ້ກໍ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຈະຕ້ອງມີການກວດກາ ໃນທຸກໆກໍລະນີທີ່ຜູ້ຊື້ ແລະ ຜູ້ຂາຍມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັນ. ການກວດກາເຊັ່ນນີ້ ຈະຕ້ອງດຳເນີນໃນກໍລະນີ ທີ່ມີຂໍ້ສົງໄສກ່ຽວກັບການຮັບເອົາມູນຄ່າຊື້-ຂາຍ. ໃນກໍລະນີທີ່ລັດຖະການພາສີບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສໃດໆ ກ່ຽວກັບການຮັບເອົາມູນຄ່າຊື້-ຂາຍ, ລັດຖະການພາສີ ຈະຮັບເອົາລາຄາໂດຍບໍ່ຕ້ອງຮຽກຮ້ອງຂໍ້ມູນຈາກຜູ້ນຳເຂົ້າເພີ່ມເຕີມອີກ. ຕົວຢ່າງ: ລັດຖະການພາສີອາດຈະເຄີຍກວດກາຄວາມກ່ຽວຂ້ອງນັ້ນມາກ່ອນແລ້ວ ຫຼື ລັດຖະການພາສີອາດຈະມີຂໍ້ມູນທີ່ລະອຽດຢູ່ແລ້ວກ່ຽວກັບຜູ້ຊື້ ແລະ ຜູ້ຂາຍ ແລະ ອາດຈະພໍໃຈຈາກການກວດກາ ຫຼື ຈາກຂໍ້ມູນເຫຼົ່ານັ້ນແລ້ວວ່າຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັນນັ້ນບໍ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ລາຄາ.

3. ໃນກໍລະນີ ທີ່ລັດຖະການພາສີ ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາມູນຄ່າຊື້-ຂາຍໄດ້ ໂດຍບໍ່ມີການສອບຖາມເພີ່ມເຕີມແລ້ວ, ລັດຖະການພາສີ ຄວນໃຫ້ໂອກາດຜູ້ນຳເຂົ້າ ໃນການຊອກຫາຂໍ້ມູນທີ່ລະອຽດເທົ່າທີ່ຈຳເປັນເພີ່ມເຕີມ ເພື່ອໃຫ້ລັດຖະການພາສີສາມາດກວດກາຄືນການຂາຍນັ້ນໄດ້. ໃນກໍລະນີນີ້, ລັດຖະການພາສີຄວນກະກຽມໃນການກວດກາແງ່ມຸມຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຊື້-ຂາຍ ລວມເຖິງວິທີການທີ່ຜູ້ຊື້ ແລະ ຜູ້ຂາຍ ກໍ່ຕັ້ງຄວາມກ່ຽວຂ້ອງທາງການຄ້າຂອງທັງສອງຝ່າຍຂຶ້ນມາ ແລະ ວິທີການທີ່ໄດ້ມາຊື່ງລາຄາທີ່ເປັນບັນຫານັ້ນ ທັງນີ້ເພື່ອກຳນົດວ່າຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັນດັ່ງກ່າວ ມີຜົນກະທົບຕໍ່ລາຄາ ຫຼືບໍ່. ໃນກໍລະນີ ທີ່ສາມາດສະແດງໃຫ້ເຫັນໄດ້ວ່າ ຜູ້ຊື້ ແລະ ຜູ້ຂາຍ ຊຶ່ງເຖິງວ່າຈະມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັນພາຍໃຕ້ຂໍ້ກຳນົດຂອງມາດຕາ 2 ກໍ່ຕາມ ມີການຊື້ມາ ແລະ ຂາຍໄປລະຫວ່າງກັນ ໂດຍທີ່ວ່າທັງສອງຝ່າຍບໍ່ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັນເລີຍ ເຊັ່ນນີ້ຍອມສະແດງໃຫ້ເຫັນໄດ້ວ່າ ລາຄານັ້ນບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັນ. ຕົວຢ່າງ: ຫາກລາຄານັ້ນໄດ້ຕົກລົງກັນໃນລັກສະນະທີ່ສອດຄ່ອງກັບການປະຕິບັດຕາມປົກກະຕິໃນການກຳນົດລາຄາຂອງອຸດສາຫະກຳປະເພດນັ້ນ ຫຼື ໂດຍວິທີການທີ່ຜູ້ຂາຍຕົກລົງລາຄາເພື່ອຂາຍໃຫ້ກັບຜູ້ຊື້ຫຼາຍໆຄົນ ຊຶ່ງບໍ່ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັບຜູ້ຂາຍ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້ ຍອມສະແດງໃຫ້ເຫັນໄດ້ວ່າ ລາຄາບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັນ. ຕົວຢ່າງ: ໃນກໍລະນີທີ່ສາມາດສະແດງໃຫ້ເຫັນໄດ້ວ່າລາຄານັ້ນເທົ່າກັບມູນຄ່າຕ່າງໆທັງໝົດບວກກັບກຳໄລ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງກຳໄລທັງໝົດຂອງກິດຈະການນັ້ນ ໃນຊ່ວງໄລຍະເວລາໄດ້ໜຶ່ງ (ຕົວຢ່າງ: ເປັນປະຈຳປີ) ໃນການຂາຍສິນຄ້າປະເພດ ຫຼື ຊະນິດດຽວກັນນັ້ນ, ເຊັ່ນນີ້ຍອມສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ລາຄານັ້ນບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັນ.

4. ເມື່ອໃນ ວັກ 2.2 ໃຫ້ໂອກາດແກ່ຜູ້ນຳເຂົ້າ ໄດ້ຊີ້ແຈງໃຫ້ເຫັນວ່າ ລາຄາຕົກລົງຊື້ຂາຍນັ້ນມີຄວາມໄກ້ຄຽງກັນຫຼາຍກັບ "ມູນຄ່າກວດສອບ" ຊຶ່ງລັດຖະການພາສີໄດ້ເຄີຍຮັບຮອງມາກ່ອນແລ້ວ ແລະ ການຮັບຮອງດັ່ງກ່າວ ແມ່ນພາຍໃຕ້ຂໍ້ກຳນົດຂອງມາດຕາ 4. ໃນກໍລະນີລາຄາຊື້ຂາຍນັ້ນ ໄກ້ຄຽງກັບລາຄາກວດສອບ ຕາມວັກ 2.1 , ບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນ ຕ້ອງກວດສອບຄວາມສຳພັນ ຕາມເນື້ອໃນ ວັກ 2.1. ຖ້າວ່າລັດຖະການພາສີ ຫາກມີຂໍ້ມູນພຽງພໍແລ້ວ, ການບໍ່ຮຽກຮ້ອງເອົາຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມອີກ ຊຶ່ງບັນຫາໜຶ່ງ ແມ່ນຍ້ອນມີລາຄາກວດສອບ ຕາມທີ່ລະບຸໄວ້ໃນ ວັກ 2.2 ກໍ່ບໍ່ມີເຫດຜົນຫຍັງ ທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ນຳເຂົ້າ ຊີ້ແຈງກ່ຽວກັບການກວດສອບນັ້ນອີກ. ໃນວັກ 2.2 ຄຳວ່າ "ຜູ້ຊື້ທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັນ" ໝາຍເຖິງ ຜູ້ຊື້ ຊຶ່ງບໍ່ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັບຜູ້ຂາຍ ບໍ່ວ່າໃນກໍລະນີໃດກໍ່ຕາມ.

ວັກ2.2.

ມີປັດໃຈຫຼາຍຢ່າງ ທີ່ຈະຕ້ອງນຳມາພິຈາລະນາໃນການກຳນົດວ່າ ລາຄາໃດໜຶ່ງຈະ "ໄກ້ຄຽງທີ່ສຸດ" ກັບອີກມູນຄ່າໜຶ່ງ ຫຼື ບໍ່. ປັດໃຈເຫຼົ່ານັ້ນລວມເຖິງປະເພດຂອງສິນຄ້ານຳເຂົ້າ, ປະເພດຂອງອຸດສາຫະກຳນັ້ນ ເອງ, ລະດູການທີ່ສິນຄ້ານັ້ນນຳເຂົ້າມາ ແລະ ໃນການກຳນົດວ່າມູນຄ່າມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນທາງການຄ້າ ຫຼາຍຫຼືບໍ່. ເນື່ອງຈາກວ່າປັດໃຈເຫຼົ່ານີ້ ອາດແຕກຕ່າງກັນໄດ້ເປັນແຕ່ລະກໍລະນີ, ຈຶ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະໃຊ້ມາດ

ຕະຖານ ດຽວກັນເຊັ່ນ: ອັດຕາສ່ວນຮ້ອຍຢ່າງຕາຍຕົວ ໃນແຕ່ລະກໍລະນີ. ຕົວຢ່າງ: ມູນຄ່າທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນເລັກນ້ອຍ ໃນກໍລະນີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິນຄ້າປະເພດໜຶ່ງອາດຈະຮັບເອົາບໍ່ໄດ້ ໃນຂະນະທີ່ມູນຄ່າ ທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍ ໃນກໍລະນີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິນຄ້າອີກປະເພດໜຶ່ງ ອາດຈະຮັບເອົາໄດ້ ໃນການກຳນົດວ່າ ມູນຄ່າຊື້ຂາຍນັ້ນໄກ້ຄຽງທີ່ສຸດກັບລາຄາທີ່ໃຊ້ໃນ " ມູນຄ່າກວດສອບ " ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນ ວັກ 2.2 ຂອງມາດຕາ 4.

5. ຄຳອະທິບາຍສຳລັບມາດຕາ 5

1. ໃນການນຳໃຊ້ມາດຕາ 5, ຖ້າຫາກເປັນໄປໄດ້ລັດຖະການພາສີ ຈະຕ້ອງໃຊ້ການຂາຍຂອງສິນຄ້າ ທີ່ຄືກັນໃນລະດັບການຄ້າດຽວກັນ ແລະໃນປະລິມານໄກ້ຄຽງ ກັບສິນຄ້າທີ່ກຳລັງກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ. ໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ມີການຂາຍສິນຄ້າດັ່ງກ່າວ, ສາມາດໃຊ້ການຂາຍສິນຄ້າທີ່ຄືກັນ ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂຂໍ້ໃດຂໍ້ໜຶ່ງ ໃນສາມຂໍ້ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- (ກ) ການຂາຍໃນລະດັບການຄ້າດຽວກັນ ແຕ່ໃນປະລິມານຕ່າງກັນ;
- (ຂ) ການຂາຍໃນລະດັບການຄ້າຕ່າງກັນ ແຕ່ໃນປະລິມານໄກ້ຄຽງກັນ; ຫຼື
- (ຄ) ການຂາຍໃນລະດັບການຄ້າຕ່າງກັນ ແລະໃນປະລິມານຕ່າງກັນ.

2. ຖ້າຫາກພົບວ່າມີການຂາຍຕາມເງື່ອນໄຂຂໍ້ໃດຂໍ້ໜຶ່ງໃນສາມຂໍ້ນັ້ນ ການດັດປັບ ຈະເຮັດຂຶ້ນຕາມແຕ່ລະກໍລະນີສຳລັບ:

- (ກ) ປັດໃຈດ້ານປະລິມານເທົ່ານັ້ນ;
- (ຂ) ປັດໃຈດ້ານລະດັບການຄ້າເທົ່ານັ້ນ; ຫຼື
- (ຄ) ທັງປັດໃຈດ້ານລະດັບການຄ້າ ແລະປະລິມານ.

3. ຄຳວ່າ "ແລະ/ຫຼື" ໃຫ້ຄວາມຍືດຍຸນຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ ໃນການນຳໃຊ້ການຂາຍ ແລະເພື່ອເຮັດການດັດປັບທີ່ຈຳເປັນ ໃນເງື່ອນໄຂຂໍ້ໃດຂໍ້ໜຶ່ງໃນສາມຂໍ້ຂ້າງເທິງນັ້ນ.

4. ຕາມຈຸດປະສົງຂອງມາດຕາ 5, ມູນຄ່າຊື້-ຂາຍຂອງສິນຄ້ານຳເຂົ້າທີ່ຄືກັນ ໝາຍເຖິງມູນຄ່າແຈ້ງພາສີທີ່ໄດ້ມີການດັດປັບ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນ ວັກ 1 ວັກຍ່ອຍ 2 ແລະ ວັກ 2, ຊຶ່ງໄດ້ຮັບເອົາແລ້ວພາຍໃຕ້ມາດຕາ 4.

5. ເງື່ອນໄຂຂອງການດັດປັບ ອັນເນື່ອງມາຈາກລະດັບການຄ້າທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ຫຼື ປະລິມານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແມ່ນເງື່ອນໄຂທີ່ວ່າ ການດັດປັບນັ້ນ ບໍ່ວ່າຈະເຮັດໃຫ້ມູນຄ່າເພີ່ມຂຶ້ນ ຫຼື ຫຼຸດລົງກໍຕາມ, ຕ້ອງເຮັດບົນພື້ນຖານຂອງຫຼັກຖານທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງ ຄວາມສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງການດັດປັບ, ຕົວຢ່າງ: ບັນຊີແຈ້ງລາຄາສິນຄ້າ ທີ່ໃຊ້ໄດ້ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍລາຄາຕ່າງໆ ທີ່ອ້າງອີງເຖິງລະດັບການຄ້າທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ຫຼື ປະລິມານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຕົວຢ່າງໃນເລື່ອງນີ້ ຫາກສິນຄ້ານຳເຂົ້າ ທີ່ກຳລັງກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ເປັນເຄື່ອງຂອງຈຳນວນ 10 ໜ່ວຍ ແລະ ສິນຄ້ານຳເຂົ້າທີ່ຄືກັນນັ້ນ ຊຶ່ງມີມູນຄ່າຊື້-ຂາຍກັນຢູ່ແລ້ວ ເປັນການຂາຍໃນຈຳນວນ 500 ໜ່ວຍ ແລະ ເປັນທີ່ຮັບຮູ້ວ່າ ຜູ້ຂາຍໃຫ້ສ່ວນຫຼຸດດ້ານປະລິມານ, ການດັດປັບທີ່ຈະຕ້ອງປະຕິບັດອາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້ ໂດຍອີງໃສ່ບັນຊີແຈ້ງລາຄາສິນຄ້າຂອງຜູ້ຂາຍ ແລະ ໃຊ້ລາຄານັ້ນສຳລັບການຂາຍໃນຈຳນວນ 10 ໜ່ວຍ. ແຕ່ທັງນີ້ບໍ່ໄດ້ກຳນົດວ່າ ຈະຕ້ອງເຄີຍມີການຂາຍໃນຈຳນວນ 10 ໜ່ວຍຕາບໃດທີ່ບັນຊີແຈ້ງລາຄາສິນຄ້ານັ້ນ ຫາກຖືວ່າສຸດຈະລິດ ຜ່ານການຂາຍໃນປະລິມານອື່ນໆ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ

ຕາມ, ໃນກໍລະນີ ທີ່ບໍ່ມີມາດຕະການທີ່ຍືດຖືຂໍ້ມູນຄວາມຈິງເຊັ່ນນີ້ແລ້ວ, ການກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ພາຍໃຕ້ຂໍ້ກຳນົດຂອງມາດຕາ 5 ແມ່ນບໍ່ເໝາະສົມ.

6. ຄຳອະທິບາຍສຳລັບມາດຕາ 6

1. ໃນການນຳໃຊ້ມາດຕາ 6, ຖ້າຫາກເປັນໄປໄດ້ ລັດຖະການພາສີ ຈະຕ້ອງໃຊ້ການຂາຍສິນຄ້າ ທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ໃນລະດັບການຄ້າດຽວກັນ ແລະ ໃນປະລິມານໃກ້ຄຽງກັບສິນຄ້າທີ່ກຳລັງກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ. ໃນກໍລະນີ ທີ່ບໍ່ມີການຂາຍສິນຄ້າດັ່ງກ່າວ, ສາມາດໃຊ້ການຂາຍສິນຄ້າທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂຂໍ້ໃດຂໍ້ໜຶ່ງ ໃນສາມຂໍ້ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- (ກ) ການຂາຍໃນລະດັບການຄ້າດຽວກັນ ແຕ່ໃນປະລິມານຕ່າງກັນ;
- (ຂ) ການຂາຍໃນລະດັບການຄ້າຕ່າງກັນ ແຕ່ໃນປະລິມານໃກ້ຄຽງກັນ; ຫລື
- (ຄ) ການຂາຍໃນລະດັບການຄ້າຕ່າງກັນ ແລະ ໃນປະລິມານຕ່າງກັນ.

2. ຖ້າພົບວ່າມີການຂາຍຕາມເງື່ອນໄຂຂໍ້ໃດຂໍ້ໜຶ່ງໃນສາມຂໍ້ນັ້ນ ການດັດປັບຈະຕ້ອງໄດ້ເຮັດຂຶ້ນຕາມແຕ່ລະກໍລະນີ ສຳລັບ:

- (ກ) ປັດໃຈດ້ານປະລິມານເທົ່ານັ້ນ;
- (ຂ) ປັດໃຈດ້ານລະດັບການຄ້າເທົ່ານັ້ນ; ຫລື
- (ຄ) ທັງປັດໃຈດ້ານລະດັບການຄ້າ ແລະ ປະລິມານ.

3. ຄຳວ່າ "ແລະ/ຫຼື" ໃຫ້ຄວາມຍືດຍຸນຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນໃນການນຳໃຊ້ການຂາຍ ແລະ ເພື່ອເຮັດການດັດປັບ ທີ່ຈຳເປັນໃນເງື່ອນໄຂຂໍ້ໃດຂໍ້ໜຶ່ງໃນສາມຂໍ້ຂ້າງເທິງນັ້ນ.

4. ຕາມຈຸດປະສົງຂອງມາດຕາ 6, ມູນຄ່າຊື້ຂາຍຂອງສິນຄ້ານຳເຂົ້າທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ໝາຍເຖິງມູນຄ່າແຈ້ງພາສີທີ່ໄດ້ມີການດັດປັບ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນ ວັກ 1 ວັກຍ່ອຍ 2 ແລະ ວັກ 2 ຊຶ່ງໄດ້ຮັບເອົາແລ້ວ ພາຍໃຕ້ມາດຕາ 4.

5. ເງື່ອນໄຂຂອງການດັດປັບ ໃດໜຶ່ງອັນເນື່ອງມາຈາກລະດັບການຄ້າທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ຫຼື ປະລິມານ ທີ່ແຕກຕ່າງກັນແມ່ນເງື່ອນໄຂທີ່ວ່າການດັດປັບ ບໍ່ວ່າຈະເຮັດໃຫ້ມູນຄ່າເພີ່ມຂຶ້ນ ຫຼື ຫຼຸດລົງກໍຕາມ, ຕ້ອງເຮັດບົນພື້ນຖານຂອງຫຼັກຖານທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງ ຄວາມສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງການປັບລາຄາເທົ່ານັ້ນ, ຕົວຢ່າງ: ບັນຊີແຈ້ງລາຄາສິນຄ້າ ທີ່ໃຊ້ໄດ້ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍລາຄາຕ່າງໆ ທີ່ອ້າງອີງເຖິງລະດັບການຄ້າທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ຫຼື ປະລິມານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຕົວຢ່າງໃນເລື່ອງນີ້ ຖ້າວ່າສິນຄ້ານຳເຂົ້າ ທີ່ກຳລັງກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ເປັນເຄື່ອງຂອງຈຳນວນ 10 ໜ່ວຍ ແລະສິນຄ້ານຳເຂົ້າທີ່ຄ້າຍຄືກັນນັ້ນ ຊຶ່ງມີມູນຄ່າຊື້-ຂາຍກັນຢູ່ແລ້ວ ເປັນການຂາຍໃນຈຳນວນ 500 ໜ່ວຍ ແລະເປັນທີ່ຮັບຮູ້ວ່າຜູ້ຂາຍໃຫ້ສ່ວນຫຼຸດດ້ານປະລິມານ, ການດັດປັບທີ່ຈະຕ້ອງປະຕິບັດອາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້ ໂດຍອີງໃສ່ບັນຊີແຈ້ງລາຄາສິນຄ້າ ຂອງຜູ້ຂາຍ ແລະ ໃຊ້ລາຄານັ້ນສຳລັບການຂາຍໃນຈຳນວນ 10 ໜ່ວຍ. ແຕ່ທັງນີ້ ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຈະຕ້ອງເຄີຍມີການຂາຍໃນຈຳນວນ 10 ໜ່ວຍ ຕາບໃດທີ່ບັນຊີແຈ້ງລາຄາສິນຄ້າ ຫາກຖືວ່າສຸດຈະລິດ ຜ່ານການຂາຍໃນປະລິມານອື່ນໆ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ມີມາດຕະການທີ່ຍືດຖືຂໍ້ມູນຄວາມຈິງເຊັ່ນນີ້ແລ້ວ, ການກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີພາຍໃຕ້ຂໍ້ກຳນົດຂອງມາດຕາ 6 ແມ່ນບໍ່ເໝາະສົມ.

7. ຄຳອະທິບາຍສຳລັບມາດຕາ 7

1. ຄຳວ່າ "ລາຄາຫົວໜ່ວຍ ທີ່ສິນຄ້າ ... ຂາຍໃນຈຳນວນຫຼາຍທີ່ສຸດ" ນັ້ນໝາຍເຖິງລາຄາທີ່ປະລິມານ ຫົວໜ່ວຍຫຼາຍທີ່ສຸດ ໄດ້ຂາຍໄປໃຫ້ກັບບຸກຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມກຽວຂ້ອງກັນກັບບຸກຄົນ ທີ່ຜູ້ນັ້ນໄດ້ຊື້ສິນຄ້ານັ້ນມາ ໃນລະດັບການຄ້າຄັ້ງທຳອິດ ຫຼັງຈາກການນຳເຂົ້າສິນຄ້າ ຊຶ່ງການຂາຍນັ້ນເກີດຂຶ້ນ.

2. ຕົວຢ່າງຂອງເລື່ອງນີ້ ໄດ້ແກ່ສິນຄ້າ ຊຶ່ງຂາຍຕາມບັນຊີແຈ້ງລາຄາສິນຄ້າ ທີ່ມີລາຄາຕໍ່ຫົວໜ່ວຍທີ່ຫຼຸດໃຫ້ ສຳ ລັບການຊື້ສິນຄ້າໃນປະລິມານຫຼາຍກວ່າ.

ປະລິມານການຂາຍ	ລາຄາຫົວໜ່ວຍ	ຈຳນວນການຂາຍ	ຈຳນວນທັງໝົດທີ່ຂາຍໃນແຕ່ລະລາຄາ
1-10	100	ການຂາຍ 5 ຫົວໜ່ວຍ 10 ຄັ້ງ ການຂາຍ 3 ຫົວໜ່ວຍ 5 ຄັ້ງ	65
11-25	95	ການຂາຍ 11 ຫົວໜ່ວຍ 5 ຄັ້ງ	55
25 ຂຶ້ນໄປ	90	ການຂາຍ 30 ຫົວໜ່ວຍ 1 ຄັ້ງ ການຂາຍ 50 ຫົວໜ່ວຍ 1 ຄັ້ງ	80

ຈຳນວນຫົວໜ່ວຍຂາຍອອກຫຼາຍທີ່ສຸດ ແມ່ນ 80, ສະນັ້ນ ລາຄາຫົວໜ່ວຍຂອງຈຳນວນລວມຫຼາຍສຸດ ແມ່ນ 90.

3. ອີກຕົວຢ່າງໜຶ່ງຂອງບັນຫານີ້ໄດ້ແກ່: ມີການຂາຍເກີດຂຶ້ນ 2 ຄັ້ງ, ການຂາຍຄັ້ງທຳອິດ ເປັນການຂາຍໃນຈຳນວນ 500 ໜ່ວຍໃນລາຄາໜ່ວຍລະ 95 ໜ່ວຍສະກຸນເງິນ, ການຂາຍຄັ້ງທີສອງ ເປັນການຂາຍຈຳນວນ 400 ໜ່ວຍ ໃນລາຄາໜ່ວຍລະ 90 ໜ່ວຍສະກຸນເງິນ. ໃນຕົວຢ່າງນີ້ຈຳນວນຫົວໜ່ວຍທີ່ຫຼາຍທີ່ສຸດ ທີ່ໄດ້ຂາຍໄປໃນລາຄາໜຶ່ງຄື 500. ດັ່ງນັ້ນລາຄາຕໍ່ຫົວໜ່ວຍຂອງສິນຄ້າປະລິມານລວມທີ່ຫຼາຍທີ່ສຸດຄື 95.

4. ຕົວຢ່າງທີສາມ ແມ່ນການຂາຍໃນຈຳນວນ ແລະ ລາຄາຂາຍແຕກຕ່າງກັນ.

ການຂາຍ	
ປະລິມານການຂາຍ	ລາຄາຫົວໜ່ວຍ
40 ຫົວໜ່ວຍ	100
30 ຫົວໜ່ວຍ	90
15 ຫົວໜ່ວຍ	100
50 ຫົວໜ່ວຍ	95
25 ຫົວໜ່ວຍ	105
35 ຫົວໜ່ວຍ	90
5 ຫົວໜ່ວຍ	100

ລວມທັງໝົດ	
ປະລິມານຂາຍທັງໝົດ	ລາຄາທົວໜ່ວຍ
65	90
50	95
60	100
25	105

ໃນຕົວຢ່າງຂ້າງເທິງນີ້, ຈຳນວນທົວໜ່ວຍຂາຍອອກຫຼາຍທີ່ສຸດແມ່ນ 65, ສະນັ້ນ ລາຄາທົວໜ່ວຍຂອງ ຈຳນວນຂາຍອອກຫຼາຍສຸດ ແມ່ນລາຄາ 90.

5. ການຂາຍໃດໆ ໃນປະເທດນຳເຂົ້າສິນຄ້າ ຕາມທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໃນ ວັກ 1 ຂ້າງເທິງນັ້ນ ທີ່ເປັນການຂາຍ ໃຫ້ກັບບຸກຄົນ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ສະໜອງອົງປະກອບໃດໆ ຕາມວັກ 1.2 ຂອງມາດຕາ 10 ບໍ່ວ່າໂດຍທາງກົງ ຫຼື ທາງອ້ອມ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຄິດລາຄາ ຫຼື ໃນລາຄາທີ່ຫຼຸດໃຫ້ແລ້ວ ເພື່ອໃຊ້ປະກອບເຂົ້າ ກັບການຜະລິດ ແລະ ການຂາຍເພື່ອສົ່ງອອກ ສຳລັບສິນຄ້ານຳເຂົ້ານັ້ນ ບໍ່ຄວນນຳມາໃຊ້ພິຈາລະນາ ໃນການກຳນົດລາຄາຕໍ່ທົວໜ່ວຍ ຕາມຈຸດປະສົງຂອງ ມາດຕາ 7.

6. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ "ກຳໄລ ແລະ ລາຍຈ່າຍທົ່ວໄປ" ຕາມທີ່ກ່າວໄວ້ໃນ ວັກ 1 ຂອງມາດຕາ 7 ຄວນຈະຖືເປັນ ທັງໝົດ. ຕົວເລກທີ່ນຳມາໃຊ້ ເພື່ອການຫັກອອກນີ້ ຄວນພິຈາລະນາບົນພື້ນຖານຂອງຂໍ້ມູນ ທີ່ສະໜອງໃຫ້ໂດຍ ຜູ້ນຳເຂົ້າ ຫຼື ໃນນາມຂອງຜູ້ນຳເຂົ້າ ເວັ້ນເສຍແຕ່ຕົວເລກເຫຼົ່ານັ້ນຂອງຜູ້ນຳເຂົ້າ ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຕົວເລກ ທີ່ໄດ້ ຮັບຈາກການຂາຍໃນປະເທດນຳເຂົ້າຂອງສິນຄ້ານຳເຂົ້າປະເພດ ຫຼື ຊະນິດດຽວກັນ. ໃນກໍລະນີທີ່ຕົວເລກຂອງ ຜູ້ນຳເຂົ້າບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຕົວເລກດັ່ງກ່າວ, ຈຳນວນກຳໄລ ແລະ ລາຍຈ່າຍທົ່ວໄປ ສາມາດອີງຕາມຂໍ້ມູນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ທີ່ນອກເໜືອໄປຈາກຂໍ້ມູນທີ່ສະໜອງໃຫ້ໂດຍຜູ້ນຳເຂົ້າ ຫຼື ໃນນາມຂອງຜູ້ນຳເຂົ້າສິນຄ້າ.

7. ຄຳວ່າ "ລາຍຈ່າຍທົ່ວໄປ" ໝາຍເຖິງຕົ້ນທຶນທາງກົງ ແລະ ທາງອ້ອມໃນການຂາຍສິນຄ້ານັ້ນ.

8. ຄຳອາກອນພາຍໃນປະເທດທີ່ຈະຕ້ອງຊຳລະ ເນື່ອງຈາກການຂາຍສິນຄ້ານັ້ນ ທີ່ບໍ່ອາດຫັກອອກໄດ້ ພາຍໃຕ້ ຂໍ້ກຳນົດຂອງ ວັກ 1.4 ຂອງມາດຕາ 7 ນັ້ນ ໃຫ້ນຳມາຫັກອອກໄດ້ພາຍໃຕ້ຂໍ້ກຳນົດຂອງວັກ 1.1 ຂອງ ມາດຕາ 7.

9. ໃນການກຳນົດຄ່ານາຍໜ້າ ຫຼື ກຳໄລຕາມປົກກະຕິ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທົ່ວໄປຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງ ພາຍໃຕ້ ຂໍ້ກຳນົດຂອງ ວັກ 1 ຂອງມາດຕາ 7 ນັ້ນ ບັນຫາທີ່ວ່າສິນຄ້າຢ່າງໜຶ່ງຈະເປັນສິນຄ້າ " ປະເພດ ຫຼື ຊະນິດ ດຽວກັນ" ກັບສິນຄ້າອື່ນ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ ຈະຕ້ອງກຳນົດເປັນແຕ່ລະກໍລະນີໄປໂດຍຄຳນຶງເຖິງສະພາບການຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງດ້ວຍ. ການຂາຍສິນຄ້າໃນກຸ່ມ ຫຼື ໝວດໝູ່ທີ່ໃກ້ຄຽງກັນຫຼາຍທີ່ສຸດຂອງສິນຄ້າເຂົ້າໃນປະເພດ ຫຼື ຊະນິດດຽວກັນໃນປະເທດນຳເຂົ້າ ຊຶ່ງລວມເຖິງສິນຄ້າທີ່ກຳລັງກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ຊຶ່ງສາມາດຈັດຫາຂໍ້ມູນ ທີ່ຈຳເປັນມາໃຫ້ໄດ້ ຄວນນຳມາກວດສອບດ້ວຍ ຕາມຈຸດປະສົງຂອງມາດຕາ 7. ຄຳວ່າ "ສິນຄ້າປະເພດ ຫຼື ຊະນິດດຽວກັນ" ລວມເຖິງສິນຄ້ານຳເຂົ້າຈາກປະເທດດຽວກັນກັບສິນຄ້າທີ່ກຳລັງກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ແລະ

ສິນຄ້ານຳເຂົ້າຈາກປະເທດອື່ນໆດ້ວຍ.

10. ຕາມຈຸດປະສົງຂອງ ວັກ 2 ຂອງມາດຕາ 7 ຄຳວ່າ "ວັນທີ່ໃກ້ສຸດ" ຈະຕ້ອງເປັນວັນ ທີ່ມີການຂາຍສິນຄ້ານຳເຂົ້າ ຫຼື ສິນຄ້ານຳເຂົ້າທີ່ຄືກັນ ຫຼື ສິນຄ້ານຳເຂົ້າທີ່ຄ້າຍຄືກັນໃນປະລິມານພຽງພໍ ທີ່ຈະກຳນົດລາຄາຕໍ່ຫົວໜ່ວຍໄດ້.

11. ໃນກໍລະນີທີ່ໃຊ້ວິທີການໃນ ວັກ 2 ຂອງມາດຕາ 7, ການຫັກອອກ ສຳລັບມູນຄ່າທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ ເນື່ອງຈາກການຜ່ານກຳມະວິທີເພີ່ມເຕີມແລ້ວນັ້ນ ຈະຕ້ອງຢູ່ບົນພື້ນຖານຂອງ ຂໍ້ມູນທີ່ເປັນຈິງ ແລະທີ່ວັດປະລິມານໄດ້ຊຶ່ງກ່ຽວຂ້ອງກັບຕົ້ນທຶນຂອງວຽກນັ້ນ. ສູດການຜະລິດທາງອຸດສະຫະກຳ, ສ່ວນປະສົມ, ວິທີການກໍ່ສ້າງ ແລະວິທີປະຕິບັດທາງອຸດສະຫະກຳອື່ນໆ ອັນເປັນທີ່ຮັບຮູ້ແລ້ວ ອາດຈະນຳມາໃຊ້ເປັນພື້ນຖານໃນການຄິດໄລ່ໄດ້.

12. ເປັນທີ່ຍອມຮັບວ່າ ວິທີການກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນ ວັກ 2 ຂອງມາດຕາ 7 ນັ້ນ ບໍ່ອາດນຳມາໃຊ້ຕາມປົກກະຕິໄດ້. ຖ້າຫາກວ່າສິນຄ້ານຳເຂົ້ານັ້ນ ໄດ້ສູນເສຍເອກະລັກຂອງມັນນັ້ນໄປ ອັນເປັນຜົນມາຈາກກຳມະວິທີເພີ່ມເຕີມ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ອາດມີບາງກໍລະນີ ທີ່ວ່າເອກະລັກຂອງສິນຄ້າ ນຳເຂົ້າໄດ້ສູນເສຍໄປແລ້ວ, ແຕ່ມູນຄ່າທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກຂະບວນການນັ້ນຍັງສາມາດກຳນົດໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນໂດຍ ບໍ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຈົນເກີນໄປ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ອາດມີບາງກໍລະນີ ທີ່ສິນຄ້ານຳເຂົ້າ ຍັງຄົງຮັກສາເອກະລັກ ຂອງມັນເອົາໄວ້, ແຕ່ສິນຄ້ານັ້ນ ກໍ່ຮູບຂຶ້ນເປັນພຽງແຕ່ອົງປະກອບສ່ວນນ້ອຍໃນຕົວຂອງສິນຄ້າ ທີ່ຂາຍໃນປະເທດນຳເຂົ້າ ຈົນເຮັດໃຫ້ການໃຊ້ວິທີການກຳນົດມູນຄ່ານີ້ ເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ມີເຫດຜົນພຽງພໍ. ດ້ວຍເຫດດັ່ງກ່າວມາຂ້າງເທິງ ແຕ່ລະສະຖານະການໃນລັກສະນະນີ້ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາ ເປັນແຕ່ລະກໍລະນີໄປ.

8. ຄຳອະທິບາຍສຳລັບມາດຕາ 8

1. ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວ ພາຍໃຕ້ບົດແນະນຳລັດຖະມົນຕີ, ມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ຈະຖືກກຳນົດຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຂອງຂໍ້ມູນ ທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ ໃນປະເທດນຳເຂົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນການກຳນົດມູນຄ່າຄຳນວນ ອາດມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງກວດສອບຕົ້ນທຶນ ຂອງການຜະລິດສິນຄ້າທີ່ກຳລັງກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີຢູ່ ແລະ ຂໍ້ມູນອື່ນໆ ຊຶ່ງຕ້ອງໄດ້ຮັບຈາກນອກປະເທດນຳເຂົ້າ, ນອກນັ້ນ ສ່ວນໃຫຍ່ຜູ້ຜະລິດສິນຄ້າ ຈະເປັນຜູ້ທີ່ຢູ່ນອກເຂດອຳນາດຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງປະເທດນຳເຂົ້າ. ວິທີຄຳນວນ ໂດຍທົ່ວໄປຈະຖືກນຳໃຊ້ສະເພາະໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຊື້ ແລະ ຜູ້ຂາຍມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັນ ແລະ ຜູ້ຜະລິດພ້ອມທີ່ຈະສະໜອງຂໍ້ມູນ ໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງປະເທດນຳເຂົ້າໄດ້ຮັບຊາບ ເຖິງຕົ້ນທຶນຕ່າງໆທີ່ຈຳເປັນ ແລະ ອຳນວຍຄວາມສະດວກຕ່າງໆ ໃຫ້ໃນການກວດສອບ, ພິສູດ, ຍັງຢືນ ໃນພາຍຫຼັງ ທີ່ອາດຈຳເປັນ.

2. ຄຳວ່າ "ຕົ້ນທຶນ ຫຼື ມູນຄ່າ" ຕາມທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນ ວັກ 1.1 ຂອງມາດຕາ 8 ຈະຕ້ອງຖືກກຳນົດຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຂອງຂໍ້ມູນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຜະລິດຂອງສິນຄ້າທີ່ກຳລັງກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ຊຶ່ງໄດ້ສະໜອງໃຫ້ໂດຍຜູ້ຜະລິດ ຫຼື ໃນນາມຂອງຜູ້ຜະລິດ. ຕົ້ນທຶນ ຫຼື ມູນຄ່າດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງອີງໃສ່ບັນຊີທາງການຄ້າຂອງຜູ້ຜະລິດ ຊຶ່ງມີເງື່ອນໄຂວ່າ ບັນຊີນັ້ນ ຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການບັນຊີ ທີ່ຍອມຮັບກັນໂດຍທົ່ວໄປ ຊຶ່ງໃຊ້ໃນປະເທດຜະລິດສິນຄ້ານັ້ນ.

3. ຄຳວ່າ "ຕົ້ນທຶນ ຫຼື ມູນຄ່າ" ຕ້ອງລວມເອົາຕົ້ນທຶນຂອງ ອົງປະກອບຕ່າງໆ ຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນ ວັກ (1.1) (ii) ແລະ (iii) ຂອງມາດຕາ 10 ແລະ ຍັງລວມເຖິງມູນຄ່າ, ຊຶ່ງໄດ້ຮັບການແບ່ງສ່ວນຢ່າງເໝາະສົມ ພາຍໃຕ້ຄຳອະທິບາຍ ສຳລັບມາດຕາ 10, ຂອງອົງປະກອບ ຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນ ວັກ 1.2 (iv) ຂອງມາດຕາ 10 ຊຶ່ງຜູ້ຊື້ສະໜອງໃຫ້ໂດຍທາງກົງ ຫຼື ທາງອ້ອມ ເພື່ອໃຊ້ໃນການຜະລິດຂອງສິນຄ້ານຳເຂົ້າ. ມູນຄ່າຂອງອົງປະກອບ ຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນ ວັກ1.2(iv) ຂອງມາດຕາ 10 ຊຶ່ງໄດ້ເຮັດ ແລະ ສະໜອງ ໃຫ້ປະເທດນຳເຂົ້າ ຈະນຳມາລວມໄດ້ພາຍໃນຂອບເຂດ ຊຶ່ງອົງປະກອບເຫຼົ່ານັ້ນເປັນພາລະ ຂອງຜູ້ຜະລິດ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າຕົ້ນທຶນ ຫຼື ມູນຄ່າຂອງອົງປະກອບຕ່າງໆ ຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນວັກນີ້ ຕ້ອງບໍ່ຖືກຄິດໄລ່ຊ້ຳກັນ ສອງຄັ້ງໃນການກຳນົດມູນຄ່າ ແຈ້ງພາສີ ດ້ວຍວິທີຄຳນວນ.

4. ຄຳວ່າ "ຈຳນວນຂອງກຳໄລ ແລະ ລາຍຈ່າຍທົ່ວໄປ" ຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນ ວັກ1.2 ຂອງມາດຕາ 8 ຈະຕ້ອງກຳນົດຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຂອງຂໍ້ມູນ ທີ່ສະໜອງໃຫ້ໂດຍຜູ້ຜະລິດ ຫຼື ໃນນາມຂອງຜູ້ຜະລິດ ເວັ້ນເສຍແຕ່ ຕົວເລກຂອງຜູ້ຜະລິດນັ້ນ ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຕົວເລກທີ່ຄິດໄລ່ລວມຢູ່ ຕາມປົກກະຕິໃນການຂາຍສິນຄ້າປະເພດ ຫຼື ຊະນິດດຽວກັນກັບສິນຄ້າ ທີ່ກຳລັງກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ຊຶ່ງເຮັດຂຶ້ນໂດຍຜູ້ຜະລິດຄົນອື່ນໆ ໃນປະເທດ ສົ່ງອອກ ເພື່ອສົ່ງອອກໄປຍັງປະເທດນຳເຂົ້າ.

5. ຄວນຮັບຊາບໃນເນື້ອຫານີ້ ຄຳວ່າ "ຈຳນວນຂອງກຳໄລ ແລະ ລາຍຈ່າຍທົ່ວໄປ" ຈະຕ້ອງໄດ້ນຳມາ ລວມກັນທັງໝົດ. ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າວ່າ ໃນກໍລະນີສະເພາະໃດໜຶ່ງ ຕົວເລກສະແດງຜົນກຳໄລຂອງຜູ້ຜະລິດຕ່ຳ ແລະ ຕົວເລກສະແດງລາຍຈ່າຍທົ່ວໄປຂອງ ຜູ້ຜະລິດສູງ, ກຳໄລ ແລະ ລາຍຈ່າຍທົ່ວໄປ ທີ່ລວມກັນ ອາດຈະ ສອດຄ່ອງກັບຕົວເລກ ທີ່ລວມຢູ່ຕາມປົກກະຕິໃນການຂາຍສິນຄ້າປະເພດ ຫຼື ຊະນິດດຽວກັນນັ້ນ. ສະຖານະການດັ່ງກ່າວ ອາດຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້. ຕົວຢ່າງ: ຖ້າມີຜະລິດຕະພັນຊະນິດໜຶ່ງ ກຳລັງຈະເປີດຕະຫຼາດ ໃນປະເທດນຳເຂົ້າ ແລະ ຜູ້ຜະລິດ ຮັບທີ່ຈະບໍ່ຄິດກຳໄລ ຫຼື ຄິດກຳໄລຕ່ຳ ເພື່ອເປັນການຊົດເຊີຍ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທົ່ວໄປ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການເປີດຕະຫຼາດຊຶ່ງສູງຫຼາຍ. ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຜະລິດ ສາມາດສະແດງ ຜົນກຳໄລຕ່ຳ ໃນການຂາຍສິນຄ້ານຳເຂົ້າ ເນື່ອງຈາກສະພາບການແວດລ້ອມທາງການຄ້າສະເພາະກໍລະນີ ເຊັ່ນນີ້ແລ້ວ ຈະຕ້ອງໄດ້ນຳເອົາຕົວເລກທີ່ສະແດງເຖິງຜົນກຳໄລອັນແທ້ຈິງຂອງຜູ້ຜະລິດ ມາພິຈາລະນາ ພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂທີ່ວ່າ ຜູ້ຜະລິດມີເຫດຜົນທາງການຄ້າ ທີ່ສາມາດຮັບຟັງໄດ້ ໃນການພິຈາລະນາ ຕົວເລກ ເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ນະໂຍບາຍໃນການກຳນົດລາຄາຂອງຜູ້ຜະລິດ ສ່ອງແສງໃຫ້ເຫັນເຖິງນະໂຍບາຍການກຳນົດ ລາຄາຕາມປົກກະຕິ ຂອງກຸ່ມອຸດສະຫະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ສະຖານະການດັ່ງກ່າວ ອາດເກີດຂຶ້ນໄດ້, ຕົວຢ່າງ: ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຜະລິດ ຖືກບັງຄັບໃຫ້ຫຼຸດລາຄາລົງມາເປັນການຊົ່ວຄາວ ເນື່ອງຈາກຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດ ຫຼຸດລົງ ໂດຍທີ່ບໍ່ສາມາດຄາດການລ່ວງໜ້າໄດ້ ຫຼື ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຜະລິດໄດ້ຂາຍສິນຄ້າ ເພື່ອໄປເສີມກັບສິນຄ້າ ໃນໝວດໝູ່ດຽວກັນກັບສິນຄ້າທີ່ຜະລິດໃນປະເທດນຳເຂົ້າ ແລະ ຜູ້ຜະລິດຍອມຮັບຜົນກຳໄລຕ່ຳ ເພື່ອຮັກສາ ການແຂ່ງຂັນ ທາງການຄ້າເອົາໄວ້. ໃນກໍລະນີທີ່ຕົວເລກສະແດງຜົນກຳໄລ ແລະ ລາຍຈ່າຍທົ່ວໄປຂອງ ຜູ້ຜະລິດ ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຕົວເລກ ທີ່ຫາກໍຄິດໄລ່ລວມຢູ່ ຕາມປົກກະຕິໃນການຂາຍສິນຄ້າປະເພດ ຫຼື ຊະນິດ ດຽວກັນກັບສິນຄ້າ ທີ່ກຳລັງກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ຊຶ່ງເຮັດຂຶ້ນໂດຍຜູ້ຜະລິດຄົນອື່ນໆ ໃນປະເທດຜູ້ສົ່ງອອກ ເພື່ອສົ່ງອອກໄປຍັງປະເທດນຳເຂົ້າ ເຊັ່ນນີ້ແລ້ວຈຳນວນກຳໄລ ແລະ ລາຍຈ່າຍທົ່ວໄປ ກໍ່ອາດຫາໄດ້ຈາກຂໍ້ມູນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ທີ່ນອກເໜືອໄປຈາກຂໍ້ມູນ ທີ່ສະໜອງໃຫ້ໂດຍຜູ້ຜະລິດສິນຄ້ານັ້ນ ຫຼື ໃນນາມຂອງຜູ້ຜະລິດ ສິນຄ້ານັ້ນ.

6. ໃນກໍລະນີ ທີ່ໃຊ້ຂໍ້ມູນນອກເໜືອໄປຈາກຂໍ້ມູນ ທີ່ສະໜອງໃຫ້ໂດຍຜູ້ຜະລິດ ຫຼື ໃນນາມຂອງຜູ້ຜະລິດ ເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ຕາມວິທີຄຳນວນ, ທາກວ່າຜູ້ນຳເຂົ້າຮ້ອງຂໍຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ ຂອງ ປະເທດນຳເຂົ້າ ຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ນຳເຂົ້າຊາບ ເຖິງແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງຂໍ້ມູນເຫຼົ່ານັ້ນ ຂໍ້ມູນດິບທີ່ໃຊ້ ແລະ ການຄິດ ໄລ່ບົນພື້ນຖານຂອງຂໍ້ມູນດິບນັ້ນ ພາຍໃຕ້ຂໍ້ກຳນົດຂອງມາດຕາ 16.

7. "ລາຍຈ່າຍທົ່ວໄປ" ທີ່ລະບຸໃນຂໍ້1.2 ຂອງມາດຕາ 8 ກວມເອົາຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທາງກົງ ແລະ ທາງອ້ອມ ໃນການຜະລິດ ແລະ ໃນການຂາຍສິນຄ້າສຳລັບສິ່ງອອກ ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ລວມໃນວັກ1.1 ຂອງມາດຕາ 8.

8. ສິນຄ້າຢ່າງໜຶ່ງຈະເປັນ "ສິນຄ້າປະເພດ ຫຼື ຊະນິດດຽວກັນ" ກັບສິນຄ້າຢ່າງອື່ນ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ ຈະຕ້ອງກຳນົດ ເປັນແຕ່ລະກໍລະນີໄປ ໂດຍຄຳນຶງເຖິງສະພາບການຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງດ້ວຍ. ໃນການກຳນົດກຳໄລຕາມປົກກະ ຕິ ແລະ ລາຍຈ່າຍທົ່ວໄປ ພາຍໃຕ້ຂໍ້ກຳນົດຂອງ ມາດຕາ 8 ນັ້ນ ຄວນກວດສອບເຖິງການຂາຍ ເພື່ອສິ່ງອອກ ໄປຍັງປະເທດນຳເຂົ້າສິນຄ້າ ຂອງສິນຄ້າໃນກຸ່ມ ຫຼື ໝວດໝູ່ທີ່ໄກ່ຄຽງກັນຫຼາຍທີ່ສຸດ ຊຶ່ງລວມເຖິງສິນຄ້າ ທີ່ກຳລັງກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີດ້ວຍ ຊຶ່ງສາມາດສະໜອງຂໍ້ມູນ ທີ່ຈຳເປັນມາໃຫ້ໄດ້. ຕາມຈຸດປະສົງຂອງ ມາດຕາ 8 ຄຳວ່າ " ສິນຄ້າໃນປະເພດ ຫຼື ຊະນິດດຽວກັນ " ຈະຕ້ອງເປັນສິນຄ້າ ທີ່ມາຈາກປະເທດດຽວກັນ ກັບສິນຄ້າ ທີ່ກຳລັງກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ.

9. ຄຳອະທິບາຍສຳລັບມາດຕາ 9

1. ມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ທີ່ກຳນົດຂຶ້ນ ພາຍໃຕ້ຂໍ້ກຳນົດຂອງ ມາດຕາ 9 ຄວນຢູ່ບົນພື້ນຖານຂອງມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ທີ່ເຄີຍໄດ້ກຳນົດໄວ້ກ່ອນໜ້າແລ້ວ ເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້.

2. ວິທີການກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ທີ່ຈະນຳມາໃຊ້ ພາຍໃຕ້ຂໍ້ກຳນົດຂອງ ມາດຕາ 9 ຄວນເປັນວິທີການຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ແລ້ວໃນມາດຕາ 4 ເຖິງ ມາດຕາ 8 ແຕ່ໃຫ້ນຳໃຊ້ວິທີການດັ່ງກ່າວ ດ້ວຍຄວາມຍືດຍຸນ ແບບສົມເຫດສົມຜົນ ຈຶ່ງຈະເປັນການສອດຄ່ອງກັບເປົ້າໝາຍ ແລະ ຂໍ້ກຳນົດຂອງມາດຕາ 9.

3. ບາງຕົວຢ່າງຂອງວິທີການຍືດຍຸນແບບສົມເຫດສົມຜົນ ມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :

3.1. ສິນຄ້າທີ່ຄືກັນ: ຂໍ້ກຳນົດວ່າດ້ວຍ ສິນຄ້າທີ່ຄືກັນ ຄວນສິ່ງອອກໃນເວລາດຽວກັນ ຫຼື ໃນເວລາທີ່ໄກ່ຄຽງ ກັນກັບສິນຄ້າ ທີ່ກຳລັງກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີຢູ່ນັ້ນ ສາມາດຕິຄວາມໝາຍຢ່າງຍືດຍຸນໄດ້. ສິນຄ້ານຳເຂົ້າ ທີ່ຄືກັນ ທີ່ຜະລິດຂຶ້ນໃນປະເທດອື່ນ ທີ່ບໍ່ແມ່ນປະເທດສິ່ງອອກຂອງສິນຄ້າ ທີ່ກຳລັງກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ສາມາດນຳມາໃຊ້ເປັນຖານຂໍ້ມູນ ໃນການກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີໄດ້. ມູນຄ່າແຈ້ງພາສີຂອງສິນຄ້ານຳເຂົ້າທີ່ຄືກັນ ທີ່ໄດ້ກຳນົດຂຶ້ນໄວ້ ພາຍໃຕ້ຂໍ້ກຳນົດຂອງ ມາດຕາ 7 ແລະ 8 ສາມາດນຳມາໃຊ້ໄດ້.

3.2. ສິນຄ້າທີ່ຄ້າຍຄືກັນ: ຂໍ້ກຳນົດທີ່ວ່າ ສິນຄ້າທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ຄວນສິ່ງອອກໃນເວລາດຽວກັນ ຫຼື ໃນເວລາທີ່ ໄກ່ຄຽງກັນກັບສິນຄ້າ ທີ່ກຳລັງກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີຢູ່ນັ້ນ ສາມາດຕິຄວາມໝາຍຢ່າງຍືດຍຸນໄດ້. ສິນຄ້າ ນຳເຂົ້າທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ທີ່ຜະລິດຂຶ້ນໃນປະເທດອື່ນ ທີ່ບໍ່ແມ່ນປະເທດສິ່ງອອກສິນຄ້າ ທີ່ກຳລັງກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງ ພາສີ ສາມາດນຳມາໃຊ້ເປັນຖານຂໍ້ມູນ ໃນການກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີໄດ້. ມູນຄ່າແຈ້ງພາສີຂອງສິນຄ້ານຳເຂົ້າ ທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ທີ່ໄດ້ກຳນົດຂຶ້ນໄວ້ແລ້ວ ພາຍໃຕ້ຂໍ້ກຳນົດຂອງມາດຕາ 7 ແລະ 8 ສາມາດນຳມາໃຊ້ໄດ້.

3.3. ວິທີກຳລັບມູນຄ່າ: ຂໍ້ກຳນົດທີ່ວ່າ ສິນຄ້າຈະຕ້ອງຂາຍໄປໃນ "ໃນຖານະເປັນສິນຄ້ານຳເຂົ້າ" ຕາມທີ່ລະບຸໃນວັກ 1 ຂອງມາດຕາ 7 ສາມາດຕິຄວາມໝາຍຢ່າງຍືດຢຸນໄດ້. ຂໍ້ກຳນົດເວລາ " 90 ວັນ" ສາມາດນຳໃຊ້ຢ່າງຍືດຢຸນໄດ້.

10. ຄຳອະທິບາຍສຳລັບມາດຕາ 10

ວັກ1.1(i)

ຄຳວ່າ "ຄ່ານາຍພ້າສຳລັບການຊື້" ໝາຍເຖິງ ຄ່າທຳນຽມ ທີ່ຜູ້ນຳເຂົ້າສິນຄ້າ ຈ່າຍໃຫ້ກັບຕົວແທນຂອງຕົນ ເພື່ອເປັນຄ່າບໍລິການສຳລັບການເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ນຳເຂົ້າໃນຕ່າງປະເທດ ໃນການຊື້ສິນຄ້າທີ່ກຳລັງກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ.

1. ໃນການແບ່ງສ່ວນຂອງອົງປະກອບຕ່າງໆ ຕາມທີ່ລະບຸໄວ້ໃນ ວັກ1.2(ii) ຂອງມາດຕາ 10 ນັ້ນ ມີສອງປັດໃຈກ່ຽວຂ້ອງ, ຄື: ມູນຄ່າຂອງອົງປະກອບນັ້ນເອງ ແລະ ວິທີການທີ່ມູນຄ່າຂອງອົງປະກອບນັ້ນຈະແບ່ງ ສ່ວນໄປລວມກັນກັບສິນຄ້ານຳເຂົ້າ. ການແບ່ງສ່ວນຂອງອົງປະກອບເຫຼົ່ານີ້ ຄວນເຮັດຂຶ້ນໂດຍວິທີທີ່ມີເຫດຜົນ ເໝາະສົມກັບສະພາບການ ແລະ ເປັນໄປຕາມຫຼັກການບັນຊີທີ່ຍອມຮັບກັນໂດຍທົ່ວໄປ.

2. ໃນກໍລະນີຂອງມູນຄ່າຂອງອົງປະກອບ, ຫາກຜູ້ນຳເຂົ້າສິນຄ້າ ໄດ້ອົງປະກອບນັ້ນມາຈາກຜູ້ຂາຍ ຊຶ່ງບໍ່ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັນກັບຜູ້ນຳເຂົ້າສິນຄ້າ ໃນຕົ້ນທຶນຈຳນວນໜຶ່ງ. ມູນຄ່າຂອງອົງປະກອບນັ້ນກໍ່ຄືຕົ້ນທຶນຫາກອົງປະກອບນັ້ນຜະລິດຂຶ້ນໂດຍຜູ້ນຳເຂົ້າ ຫຼື ໂດຍບຸກຄົນຊຶ່ງມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັນກັບຜູ້ນຳເຂົ້າ. ມູນຄ່າຂອງອົງປະກອບນັ້ນ ກໍ່ຄືຕົ້ນທຶນຂອງການຜະລິດອົງປະກອບນັ້ນເອງ. ຫາກອົງປະກອບນັ້ນເປັນສິນຄ້າທີ່ຜູ້ນຳເຂົ້າເຄີຍໃຊ້ມາແລ້ວ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຄຳນຶງວ່າ ອົງປະກອບນັ້ນໄດ້ມາ ຫຼື ຜະລິດຂຶ້ນໂດຍຜູ້ນຳເຂົ້າສິນຄ້າ. ຕົ້ນທຶນເດີມຂອງການໄດ້ມາ ຫຼື ການຜະລິດ ຄວນຈະຕ້ອງປັບລາຄາຫຼຸດລົງມາ ເພື່ອສ່ອງແສງໃຫ້ເຫັນເຖິງການໃຊ້ອົງປະກອບນັ້ນ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ມູນຄ່າຂອງອົງປະກອບດັ່ງກ່າວ.

3. ເມື່ອມູນຄ່າຂອງອົງປະກອບໄດ້ຖືກກຳນົດຂຶ້ນແລ້ວ ກໍ່ເປັນສິ່ງຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງແບ່ງສ່ວນມູນຄ່ານັ້ນໄປລວມກັບສິນຄ້ານຳເຂົ້າ ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ຫຼາຍປະການ, ຕົວຢ່າງ: ມູນຄ່ານັ້ນອາດແບ່ງສ່ວນໄປລວມກັບ ການຂົນສົ່ງຄັ້ງທຳອິດ ຫາກຜູ້ນຳເຂົ້າສິນຄ້າຕ້ອງການທີ່ຈະຂຳລະຄ່າພາສີ ແລະພັນທະອື່ນ ຂອງມູນຄ່າທັງໝົດໃນຄັ້ງດຽວເລີຍ. ອີກຕົວຢ່າງໜຶ່ງຄື ຜູ້ນຳເຂົ້າສິນຄ້າ ອາດຮ້ອງຂໍໃຫ້ແບ່ງສ່ວນມູນຄ່ານັ້ນ ຕາມຈຳນວນຫົວໜ່ວຍຂອງສິນຄ້າ ທີ່ຜະລິດຂຶ້ນ ຈົນເຖິງເວລາທີ່ນຳເຂົ້າຖ້ວນທຳອິດ. ຕົວຢ່າງຕໍ່ໄປອີກຄື: ຜູ້ນຳເຂົ້າສິນຄ້າອາດຈະຮ້ອງຂໍໃຫ້ແບ່ງສ່ວນມູນຄ່ານັ້ນ ຕາມຈຳນວນການຜະລິດທັງໝົດ ທີ່ມີການຄາດການໄວ້ລ່ວງໜ້າ ຊຶ່ງມີສັນຍາ ຫຼື ຂໍ້ຮຽກຮ້ອງທີ່ແນ່ນອນປະກົດຢູ່ສຳລັບການຜະລິດນັ້ນ. ວິທີການແບ່ງສ່ວນທີ່ໃຊ້ ຈະຂຶ້ນຢູ່ກັບເອກະສານທີ່ຜູ້ນຳເຂົ້າສິນຄ້າຈັດຫາມາໃຫ້.

ດັ່ງທີ່ໄດ້ສະແດງຂ້າງເທິງນີ້, ຜູ້ນຳເຂົ້າໄດ້ຈັດຫາເບົາຫຼໍ່ ໃຫ້ຜູ້ຜະລິດ ເພື່ອນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຜະລິດສິນຄ້ານຳເຂົ້າດັ່ງກ່າວ ແລະ ພ້ອມທັງເຮັດສັນຍາກັບຜູ້ຜະລິດ ວ່າຈະຊື້ສິນຄ້າ ຈຳນວນ 10.000 ຫົວໜ່ວຍ. ເມື່ອການຂົນສົ່ງສິນຄ້າຈຳນວນ 1.000 ຫົວໜ່ວຍ ງວດທຳອິດມາຮອດ, ຜູ້ຜະລິດ ກໍ່ສາມາດຜະລິດສິນຄ້າໄດ້ແລ້ວ ຈຳນວນ 4.000 ຫົວໜ່ວຍ. ຜູ້ນຳເຂົ້າ ສາມາດຮ້ອງຂໍລັດຖະການພາສີ ເພື່ອຈັດແບ່ງມູນຄ່າຂອງເບົາຫຼໍ່ ຂອງສິນຄ້າອອກເປັນ 1.000 ຫົວໜ່ວຍ, 4.000 ຫົວໜ່ວຍ ຫຼື 10.000 ຫົວໜ່ວຍ.

ວັກ1.2(iv)

1. ການບວກເພີ່ມສຳລັບອົງປະກອບຕ່າງໆ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນ ວັກ1.2(iv) ຂອງມາດຕາ 10 ນັ້ນ ຄວນອີງໃສ່ຂໍ້ມູນທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ສາມາດວັດປະລິມານໄດ້. ເພື່ອເປັນການຫຼຸດພາລະຂອງຜູ້ນຳເຂົ້າສິນຄ້າ ແລະ ລັດຖະການພາສີ ໃນການກຳນົດມູນຄ່າທີ່ຈະເພີ່ມເຂົ້າ. ຂໍ້ມູນທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ ໃນລະບົບການບັນທຶກທາງການຄ້າຂອງ ຜູ້ຊື້ ຄວນນຳມາໃຊ້ເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້.
2. ສຳລັບອົງປະກອບຕ່າງໆ ທັງຫຼາຍທີ່ຈັດຫາມາໃຫ້ໂດຍຜູ້ຊື້ ຊຶ່ງອົງປະກອບເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຊື້ ຫຼື ເຊົ່າມາໂດຍຜູ້ຊື້. ການບວກເພີ່ມເຂົ້າໄປຄວນເປັນຕົ້ນທຶນຂອງການຊື້ ຫຼື ການເຊົ່ານັ້ນ. ອົງປະກອບຕ່າງໆທັງຫຼາຍ ທີ່ສາມາດ ຈັດຫາມາໄດ້ຈາກສາທາລະນະ ຈະຕ້ອງບໍ່ນຳມາບວກເພີ່ມ. ເວັ້ນເສຍແຕ່ຕົ້ນທຶນ ທີ່ໄດ້ຈາກການສຳເນົາແບບ ເຫຼົ່ານັ້ນ.
3. ຄວາມຕ້ອງການໃຫ້ມີຄວາມງ່າຍດາຍ ໃນການຄິດໄລ່ມູນຄ່າ ທີ່ບວກເພີ່ມຈະຂຶ້ນຢູ່ກັບໂຄງສ້າງ ແລະ ວິທີການຈັດການ ຂອງແຕ່ລະກິດຈະການ ຂຶ້ນກັບກັບວິທີການທາງບັນຊີຂອງບໍລິສັດນັ້ນ.
4. ຕົວຢ່າງ: ເປັນໄປໄດ້ວ່າ ບໍລິສັດໜຶ່ງ ຊຶ່ງສົ່ງຜະລິດຕະພັນຫຼາຍຊະນິດຈາກຫຼາຍໆປະເທດ ຮັກສາໄວ້ໃນ ປັ້ມບັນທຶກລວມຂອງສູນອອກແບບຕົນ ຜູ້ທີ່ຢູ່ນອກປະເທດນຳເຂົ້າສິນຄ້າ. ໃນລັກສະນະທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນ ຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າ ເປັນຕົ້ນທຶນຂອງແຕ່ລະຜະລິດຕະພັນ. ໃນກໍລະນີເຊັ່ນນີ້ ການປັບລາຄາໂດຍກົງ ອາດຈະເຮັດ ໄດ້ຢ່າງເໝາະສົມ ພາຍໃຕ້ຂໍ້ກຳນົດຂອງມາດຕາ 10.
5. ໃນອີກກໍລະນີໜຶ່ງ, ບໍລິສັດໜຶ່ງອາດຮັບເອົາຕົ້ນທຶນຂອງສູນອອກແບບ ທີ່ຢູ່ນອກປະເທດນຳເຂົ້າສິນຄ້າ ເປັນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທົ່ວໄປ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຈັດສັນໄວ້ໃນຜະລິດຕະພັນນັ້ນໆ ໃນກໍລະນີເຊັ່ນນີ້ ການປັບລາຄາຢ່າງເໝາະ ສົມ ຂອງສິນຄ້ານຳເຂົ້າ ສາມາດເຮັດໄດ້ພາຍໃຕ້ຂໍ້ກຳນົດຂອງ ມາດຕາ 10 ໂດຍການແບ່ງສ່ວນຕົ້ນທຶນທັງໝົດ ຂອງສູນອອກແບບ ຕາມຈຳນວນຜະລິດທັງໝົດ ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກສູນອອກແບບນີ້ ແລະ ນຳຕົ້ນທຶນ ທີ່ໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງແລ້ວ ຕໍ່ໜຶ່ງຫົວໜ່ວຍບວກເພີ່ມເຂົ້າໄປໃນສິນຄ້ານຳເຂົ້າ.
6. ເປັນທີ່ແນ່ນອນແລ້ວວ່າ, ການປ່ຽນແປງໄປ ຂອງສະພາບການທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ພິຈາລະ ນາເຖິງບັດໃຈຕ່າງໆ ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ໃນການກຳນົດວິທີການຈັດສັນທີ່ເໝາະສົມ.
7. ໃນກໍລະນີທີ່ການຜະລິດອົງປະກອບດັ່ງກ່າວ ກ່ຽວຂ້ອງກັບຫຼາຍປະເທດ ແລະ ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊ່ວງເວລາ ການດັດປັບ ຄວນຈະຈຳກັດຢູ່ສະເພາະມູນຄ່າຕົວຈິງ ທີ່ໄດ້ບວກເພີ່ມເຂົ້າໃນອົງປະກອບ ພາຍນອກປະເທດ ນຳເຂົ້າສິນຄ້າ.

ວັກ 1.3

1. ຄຳລິຂະສິດ ແລະ ຄຳທຳນຽມອະນຸຍາດຕາມທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນ ວັກ1.3 ຂອງມາດຕາ 10 ຊຶ່ງນອກເໜືອ ໄປຈາກສິ່ງອື່ນໆແລ້ວ, ການຊຳລະ ຍັງລວມເອົາຄຳສິດທີ່ບັດ, ຄຳເຄື່ອງໝາຍການຄ້າ ແລະ ຄຳທຳນຽມ ອື່ນໆ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການເກັບຄຳສິດດັ່ງກ່າວ ໃນການຜະລິດຊຳຂອງສິນຄ້ານຳເຂົ້າໃນປະເທດນຳເຂົ້າ ຈະຕ້ອງ ບໍ່ໄດ້ນຳມາບວກເພີ່ມກັບລາຄາທີ່ໄດ້ຊຳລະຕົວຈິງ ຫຼື ລາຄາທີ່ຈະຊຳລະ ສຳລັບສິນຄ້ານຳເຂົ້າ ໃນການກຳນົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ.

2. ການຊໍາລະ ໂດຍຜູ້ຊື້ ໃນການຈໍາໜ່າຍ ຫຼື ການຂາຍຕໍ່ຂອງສິນຄ້ານໍາເຂົ້າ ຈະຕ້ອງບໍ່ນໍາໄປບວກເພີ່ມກັບລາຄາທີ່ໄດ້ຊໍາລະຕົວຈິງ ຫຼື ລາຄາທີ່ຈະຊໍາລະ ສໍາລັບສິນຄ້ານໍາເຂົ້ານັ້ນ. ຫາກວ່າການຊໍາລະນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນເງື່ອນໄຂຂອງການຂາຍ ເພື່ອສົ່ງອອກມາຍັງປະເທດນໍາເຂົ້າສິນຄ້າ.

ວັກ 2

ໃນກໍລະນີ ບໍ່ມີຂໍ້ມູນຈິງ ແລະ ທີ່ວັດປະລິມານໄດ້ ທີ່ຈະບວກເພີ່ມກັບລາຄາ ຊຶ່ງຈະຕ້ອງກໍານົດຂຶ້ນພາຍໃຕ້ຂໍ້ກໍານົດຂອງ ມາດຕາ 10 ແລ້ວ ມູນຄ່າຊື້-ຂາຍຍ່ອມບໍ່ອາດກໍານົດຂຶ້ນໄດ້ ພາຍໃຕ້ຂໍ້ກໍານົດຂອງ ມາດຕາ 4 ຄືດັ່ງທີ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນດັ່ງນີ້, ເຊັ່ນ : ຄ່າລິຂະສິດ ທີ່ໄດ້ຊໍາລະບົນພື້ນຖານຂອງ ລາຄາຂາຍຕໍ່ເປັນຫົວໜ່ວຍລິດ ໃນປະເທດນໍາເຂົ້າ ຂອງຜະລິດຕະພັນຊະນິດໜຶ່ງ ຊຶ່ງນໍາເຂົ້າເປັນຫົວໜ່ວຍກິໂລກຣາມ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນສານລະລາຍ ພາຍຫຼັງຈາກການນໍາເຂົ້າ. ຫາກຄ່າລິຂະສິດບາງສ່ວນຂຶ້ນຢູ່ກັບສິນຄ້ານໍາເຂົ້າ ແລະ ບາງສ່ວນຂຶ້ນກັບປັດໃຈຢ່າງອື່ນ ຊຶ່ງບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບສິນຄ້ານໍາເຂົ້າ (ເຊັ່ນ: ໃນກໍລະນີທີ່ສິນຄ້ານໍາເຂົ້າ ຖືກນໍາມາປະສົມກັນກັບສ່ວນປະສົມພາຍໃນປະເທດ ຈົນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກກັນໄດ້ອີກຕໍ່ໄປແລ້ວ ຫຼື ໃນກໍລະນີ ທີ່ຄ່າລິຂະສິດ ບໍ່ອາດແຍກໃຫ້ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ ຈາກຂໍ້ຕົກລົງທາງການເງິນແບບພິເສດລະຫວ່າງຜູ້ຊື້ ແລະ ຜູ້ຂາຍ) ຈຶ່ງເປັນການບໍ່ເໝາະສົມ ທີ່ຈະພະຍາຍາມບວກຄ່າລິຂະສິດເຂົ້າເພີ່ມ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຫາກຈໍານວນຄ່າລິຂະສິດນີ້ ຂຶ້ນຢູ່ກັບສິນຄ້ານໍາເຂົ້າພຽງຢ່າງດຽວ ແລະ ສາມາດນັບຈໍານວນໄດ້ທັນທີ. ການບວກເພີ່ມເຂົ້າໄປໃນລາຄາ ທີ່ໄດ້ຊໍາລະຕົວຈິງ ຫຼື ລາຄາທີ່ຈະຊໍາລະ ກໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້.

11. ຄໍາອະທິບາຍສໍາລັບມາດຕາ 11

ສໍາລັບຈຸດປະສົງຂອງມາດຕາ 11 "ເວລານໍາສິນຄ້າເຂົ້າ" ອາດລວມເຖິງ ເວລາທີ່ນໍາເຂົ້າສິນຄ້າ ເຂົ້າມາສໍາລັບຈຸດປະສົງທາງພາສີ.

12. ຄໍາອະທິບາຍສໍາລັບມາດຕາ 13

ມາດຕາ 13 ກໍານົດໃຫ້ຜູ້ນໍາເຂົ້າ ຫຼື ຜູ້ທີ່ຮັບຜິດຊອບເສຍຄ່າພາສີແລະພັນທະອື່ນໆ ມີສິດທີ່ຈະສະເໜີຄືນກ່ຽວກັບການກໍານົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີໂດຍລັດຖະການພາສີ ສໍາລັບສິນຄ້າທີ່ກໍາລັງປະເມີນມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ. ການສະ ເໜີຄືນໃນຂັ້ນທໍາອິດ ສາມາດຍື່ນຕໍ່ລັດຖະການພາສີຂັ້ນເທິງຖັດໄປ, ແຕ່ວ່າຜູ້ນໍາເຂົ້າ ຈະມີສິດໃນການຍື່ນຄໍາຮ້ອງພ້ອງຕໍ່ສານປະຊາຊົນ ໄດ້ໃນຂັ້ນສຸດທ້າຍ.

ຜູ້ນໍາເຂົ້າສິນຄ້າ ຫຼື ຜູ້ທີ່ຮັບຜິດຊອບເສຍຄ່າພາສີແລະພັນທະອື່ນໆ ຈະບໍ່ຖືກລົງໂທດດ້ວຍການປັບໃໝ ຫຼື ຖືກນາບຊໍຈະປັບໃໝ ດ້ວຍເຫດຜົນທີ່ວ່າຜູ້ນໍາເຂົ້າ ຫຼື ຜູ້ທີ່ຮັບຜິດຊອບເສຍຄ່າພາສີແລະພັນທະອື່ນໆ ເລືອກທີ່ຈະໃຊ້ສິດໃນການສະເໜີຄືນ. ສໍາລັບການເສຍຄ່າຂຶ້ນສານກັບຄ່າຈ້າງທະນາຍຄວາມ ຈະບໍ່ຖືກຕັດສິນວ່າເປັນການປັບໃໝ.

13. ການອະທິບາຍເພີ່ມເຕີມ

1. ໃນມາດຕາ 2 ຂໍ້ 3 ຂອງຂໍ້ຕົກລົງລັດຖະມົນຕີ ສະບັບເລກທີ 2095/ກງ, ລົງວັນທີ 26 ກັນຍາ 2011, ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ: ຜູ້ນໍາເຂົ້າສິນຄ້າ ຫຼື ຜູ້ແຈ້ງພາສີ ມີໜ້າທີ່ແຈ້ງມູນຄ່າແຈ້ງພາສີ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບ ບົດແນະນໍາຂອງລັດຖະມົນຕີວ່າການກະຊວງການເງິນ ເລກທີ 1537/ກງ, ລົງວັນທີ 04 ມິຖຸນາ 2012 ວ່າດ້ວຍການກໍານົດມູນຄ່າແຈ້ງພາສີສໍາລັບສິນຄ້ານໍາເຂົ້າ; ແລະ ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ໜ້າກົດໝາຍພາສີ ແລະ ກົດໝາຍອື່ນໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຕໍ່ກັບຂໍ້ມູນເນື້ອໃນທີ່ຕົນໄດ້ແຈ້ງລົງໃນໃບແຈ້ງພາສີ.

2. ໃນມາດຕາ 11 ຂີດໜ້າທີ 3 ບົດແນະນຳຂອງກົມພາສີ ສະບັບເລກທີ 0266/ກງ, ລົງວັນທີ 04 ພະຈິກ 2011, ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ: ເຈົ້າໜ້າທີ່ພາສີ ນຳໃຊ້ຖານຂໍ້ມູນລາຄາເພື່ອການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຈະບໍ່ນຳໃຊ້ຖານຂໍ້ມູນດັ່ງກ່າວເປັນມູນຄ່າແຈ້ງພາສີຕໍ່າສຸດ (ລາຄາກາງ).

14. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ມອບໃຫ້ພະແນກອອ້ມຂ້າງກົມພາສີ, ພາສີປະຈຳເຂດ, ດ່ານພາສີຊາຍແດນ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ, ທຸກພາກ ສ່ວນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ບຸກຄົນ ແລະ ນິຕິບຸກຄົນ ທີ່ດຳເນີນການນຳເຂົ້າສິນຄ້າ ຈົ່ງຮັບຮູ້ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ບົດແນະນຳສະບັບນີ້ ຕາມໜ້າທີ່ຂອງໃຜລາວ ຢ່າງເຂັ້ມງວດ.

15. ຜົນສັກສິດ

ບົດແນະນຳສັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດນັບແຕ່ມີລົງລາຍເຊັນເປັນຕົ້ນໄປ ແລະ ປ່ຽນແທນບົດແນະນຳ ສະບັບ ເລກທີ 2401/ກພສ, ລົງວັນທີ: 29 ກັນຍາ 2010.

ອາດສະພັງທອງ ສີພັນດອນ
Athsaphangthong SIPHANDON

ນຳສົ່ງ :

- ລັດຖະມົນຕີວ່າການກະຊວງການເງິນ 1 ສະບັບ "ລາຍງານເພື່ອຊາບ"
- ຫ້ອງການກະຊວງອຸດສະຫະກຳ-ການຄ້າ 1 ສະບັບ "ເພື່ອຊາບ"
- ສະພາອຸດສະຫະກຳ-ການຄ້າ 1 ສະບັບ "ເພື່ອຊາບ"
- ພະແນກການກົມພາສີ, ພາສີປະຈຳເຂດ, ດ່ານພາສີ ບ່ອນລະ1 ສະບັບ "ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ"
- ເຕັບມັງນສຳເນົາ 1 ສະບັບ

